

MBS034

ARIEL HUNGARY - BIBLIATANÍTÁSOK

A BIBLIA ÉS AZ ISTENI KINYILATKOZTATÁS

Dr. Arnold Fruchtenbaum

ARIEL
HUNGARY

bibliatanitasok.hu

BIBLIATANITASOK@GMAIL.COM

Tartalom

BEVEZETÉS

I. ÁLTALÁNOS KIJELENTÉS

- A. Az általános kijelentés természete
- B. Az általános kijelentés eszközei
 - 1. A természetén keresztül
 - 2. A gondviselésén keresztül
 - 3. A fennmaradáson keresztül
 - 4. A lelkiismereten keresztül
- C. Az általános kijelentés korlátai
 - 1. A megváltás terén
 - 2. A kárhoztatás terén
- D. Összegzés

II. KÜLÖNLEGES KIJELENTÉS

- A. A különleges kijelentés természete
- B. A különleges kijelentés szükségessége
- C. A különleges kijelentés eszközei
 - 1. Teofániák
 - 2. Csodák
 - a. A csodák meghatározása
 - b. A csodák természete
 - c. A csodák kategóriái
 - d. A csodák jellemzői
 - e. A csodák célja
 - f. A csodák szókészlete
 - g. A csodák gyakorisága
 - 3. Közvetlen kommunikáció
 - 4. Angyalok
 - 5. Megtestesülés
 - 6. Az Írások

III. PROGRESSZÍV KIJELENTÉS

Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, Akit tett mindennek örökösévé, Aki által a világot is teremtette. Zsidókhöz írt levél 1:1-2

BEVEZETÉS

Már az elején rá kell mutatnunk arra, hogy a Biblia és az isteni kijelentés tanulmányozása nem a Jelenések könyvét takarja, hanem Isten cselekvő kijelentéséről, kinyilatkoztatásáról szól, amelyen keresztül kijelenti magát a Szentírásban.

Meghatározásként: a „kinyilatkoztatás, kijelentés” szó a görög „leleplezni” szóból ered. Isteni kommunikációra utal, melynek során közli az ember felé azt, amit különben lehetetlen lenne ismerni vagy tudni. Az isteni kinyilatkoztatás, különösen a bibliai kinyilatkoztatás, leleplezés, isteni tett, melyen át Isten közli az emberrel azokat a dolgokat, azokat az igazságokat, melyeket az ember különben soha nem ismerhetne, és magától soha fel nem fedezhetne.

Istent csak azért ismerhetjük, mert kijelenti magát. Isten természete olyan, hogy azt az ember önmagától nem fedezhetné fel. Amikor az egyik szovjet űrhajós visszatért az űrből az egyik korai űrutazás során, kijelentette, hogy nincs Isten léteire bizonyíték az űrben, s ezért a kommunista ateizmus abszolút helytálló. Ám csak azért, mert ez az ember nem látta Istent az űrben nem jelenti azt, hogy Isten nem létezik. Isten más módokon jelenti ki magát. Valaki más úgy fogalmazott, hogy ha az az űrhajós kilépett volna az űrhajóból, igen hamar meglátta volna Istent.

Isten a felfoghatatlan Isten. Jób 11:7 szerint lehetetlen, hogy bárki is tökéletesen ismerje Istent. Isten végtelen lény, az ember pedig véges lény, véges ismerettel. Az ember sok mindent tudhat Istenről abból, amit Isten kijelentett neki önmagáról, ám az ember összes ismerete sem lehet tökéletes ismeret. Lehetetlen az emberhez hasonló véges lényeknek tökéletes ismerettel rendelkezniük a végtelen Istenről.

A teológia alapjában véve rendszerezése mindannak, amit Isten kijelentett. Az ember néhány alapvető kérdésre, pl. „Létezik-e Isten? Ha igen, akkor kommunikál-e? Ha kommunikál, akkor mit mond?”, csakis az isteni kijelentés miatt tudjuk a választ. Az isteni kijelentés mindhárom kérdésre választ ad. „Létezik-e Isten?” Igen, létezik. „Kommunikál-e?” Igen, kommunikál. „Mit mond?” A mondandóját az isteni kinyilatkoztatás vagy kijelentés tartalmazza.

Az isteni kijelentésnek két fő módja, vagy típusa létezik: az általános kijelentés és a különleges kijelentés.

I. ÁLTALÁNOS KIJELENTÉS

A. Az általános kijelentés természete

Az általános kijelentés arra utal, ahogyan Isten általánosságban kijelenti magát minden ember számára. Ezek a dolgok teszik lehetővé azt, hogy a világon bárki, bárhol tudhasson Istenről, mivel Isten általánosságban mindenkinek kijelentette magát. Az általános kijelentés természete az, hogy a kijelentések dolgokban öltenek formát. Az általános kijelentés

meghatározása „az Isteni gondolat megtestesülése természeti jelenségekben, történelmi tényekben vagy tapasztalatokban, és az emberi értelemben.” Ez azt jelenti, hogy Isten bizonyos módokon minden embernek kijelentette magát, és ezért nevezzük ezt általános kijelentésnek. Minden embernek megjelenik, minden ember számára elérhető. Az általános kijelentés fő célja, hogy megválaszolja az ember spirituális kérdéseit, és meggyőzze az ember lelkét arról, hogy Istent keresse.

Az általános kijelentés tehát az a kijelentés, melyen keresztül Isten minden embernek leleplezi önmagát. Lényege az, hogy az ember valódi, személyes módon kezdje el Istent keresni.

B. Az általános kijelentés eszközei

Hogyan és milyen eszközökön keresztül jelenti ki Isten magát általánosságban minden embernek? Az Írás szerint az általános kijelentésnek négy különböző eszköze létezik.

1. A természetén keresztül

Az első és elsődleges eszköz a természet. Isten általánosságban a természetén keresztül jelentette ki magát minden embernek. Ha egy ember tanulmányozza a természetet, és megfigyeli a belőle levonható tanulságokat, akkor Istenről is megtudhat bizonyos dolgokat. A 19. Zsoltárban, az 1-6 versekben például a zsoltáríró szerint a természet kijelenti az embernek a teremtés elvét. Ha egy ember igazán tanulmányozza a természet munkáját, amint az megtestesül az egekben és az úrben működő természeti törvényekben, - ha megvizsgálja a világegyetem harmóniájának tökéletes egyediségét és körforgását, amint megfigyeli, hogy a világegyetemben létezik egy terv, amely úgy működik, hogy órát, vagy naptárat lehet hozzá igazítani -, minderről azt mondja a zsoltáríró, hogy Isten dicsőségét leplezi le. Ézsaiás 40:12, 14 és 26 azt tanítja, hogy a természetén át Isten megmutatta az ő egyéniségét. Apostolok Cselekedetei 14:14-17 kijelenti, hogy a természetén keresztül az ember tanulhat Isten jóságáról. Róma 1:19-20 szerint a természetben az ember felfedezheti Isten hatalmát és istenségét.

Az egyik módja tehát annak, ahogy Isten az általános kijelentésben kijelenti magát, a természetén keresztül történik azért, hogy az ember tanulhasson Isten dicsőségéről, egyéniségéről, jóságáról, hatalmáról és istenségéről.

2. A gondviselésén keresztül

Az általános kijelentés második eszköze a gondviselés. Ez Isten kinyilatkoztatása a történelmen keresztül. A történelem pusztán Isten a különböző korokról szóló, minden részletet tartalmazó isteni programjának a végrehajtása. A történelem tanulmányozásán keresztül az ember Isten gondviseléséről tanulhat.

Jób 38:22-23 szerint a csata napján leeső hó is Isten gondviselését mutatja. Például nem csupán természeti véletlen volt, hogy a németeket megállította az oroszországi havazás. Nem pusztán a véletlen műve, hogy Napóleon ugyanígy kényszerült megállásra. Egy a történelmet vizsgáló embernek látnia kell, hogy a hóesés nem csupán mázli volt, hanem sokkal inkább Isten gondviselése a történelemben szöve.

A 75. Zsoltár 6-7 verse azt tanítja, hogy a gondviselésén át láthatjuk, hogy Istené az irányítás, ő dönti el, ki kerül a trónra. Miért választanak meg bizonyos embereket és másokat miért nem? Miért van az, hogy a történelem kulcsfigurái egyazon időben kerülnek hatalomra, miként egyrészt Hitler, másrészt pedig Sztálin, Churchill és Rooseveltt? Isten gondviselése tette ezt lehetővé. Apostolok Cselekedetei 17:26 azt tanítja, hogy Isten gondviselésén

keresztül látható, hogyan alakultak ki a nemzetek korlátai és határai. V. Mózes 32:8-9 szerint Isten gondviselését láthatjuk Izrael történelmében is.

Róma 8:28 szerint a hívó életében is látható Isten gondviselése. A gondviselés tehát a második eszköz, amelyen keresztül Isten kijelenti magát az embernek az általános kijelentésben.

3. A fennmaradáson keresztül

Az általános kijelentés harmadik eszköze a fennmaradás, megőrzés. Az emberiség számos leckét tanulhat abból, hogy Isten hogyan őrzött meg nemzeteket, egyéneket és dolgokat.

Apostolok Cselekedetei 17:28 az emberiség fennmaradásáról, Kolossé 1:17 és Zsidókhoz írt levél 1:3 pedig a világegyetem fennmaradásáról szól. A tudomány előtt kész rejtély a világegyetem fennmaradása, hiszen az atomoknak természetükből adódóan egyszerűen fel kellene robbanniuk. Mégis egyben tartja magát a tudósok által „atom-ragasztónak” nevezett dologgal. Mi ez az atom-ragasztó? Isten fenntartó munkája.

Ez is része az általános kijelentésnek, egy újabb módja annak, ahogyan Isten leleplezte magát minden embernek.

4. A lelkiismereten keresztül

Az általános kijelentés negyedik eszköze a lelkiismereten keresztüli kijelentés. Így leplezte le magát Isten az abszolút törvény gyakorlatában.

Róma 2:14-15 rámutat, hogy az egész emberi fajra jellemző a törvény megtartása. Az egész emberiségben, minden társadalomban – legyen az primitív vagy civilizált -, léteznek bizonyos alapvető törvények, melyek a lelkiismeretük termékei. Ez is az általános kijelentés eszköze.

C. Az általános kijelentés korlátai

Az általános kijelentésnek azonban léteznek bizonyos korlátai. Az általános kijelentés két területen csupán korlátozott mértékű leleplezést tesz: a megváltás és a kárhoztatás terén.

1. A megváltás terén

Az általános kijelentés korlátainak első aspektusa az, hogy elégtelen arra, hogy elvezesse az embert az üdvösségre: elégtelen a megváltáshoz. Más szavakkal kifejezve: bár az általános kijelentés elegendő arra, hogy Istenről számos dolgot leleplezzen, ám az evangélium tartalmát lehetetlen felfedezni az általános kijelentésen keresztül. Senki sem ismerheti meg az evangélium tartalmát a természetben, a gondviselésben, a fennmaradáson, vagy a lelkiismereten keresztül. Mivel az általános kijelentés nem mondja el az evangélium tartalmát, ezért elégtelen a megváltáshoz.

Apostolok Cselekedetei 17:23 kihangsúlyozza azt a tényt, hogy az általános kijelentés korlátozott ismeretet ad. Efézus 3:8-9-ben Pál azt mondja, hogy az evangélium elrejtett az emberek értelme elől.

2. A kárhoztatás terén

Bár az általános kijelentés elégtelen a megváltáshoz, hiszen az evangélium nincs leleplezve benne, korlátainak a másik aspektusa az, hogy Róma 1:20 szerint elégséges a kárhoztatáshoz.

Az emberek gyakran felteszik ezt a kérdést: „Az az ember, aki nem hisz Jezuában (Jézusban) a pokolba megy?” Néhányan erre így szeretnek válaszolni: „Nem, azok, akik soha nem hallottak a Messiásról, mindenképpen a mennybe kerülnek.” Ennek a kijelentésnek az lenne a logikus következménye, hogy ezekhez az emberekhez akkor nem kell misszionáriusokat küldeni. Hiszen ebben az esetben a legveszélyesebb az lenne, ha ismertetnék ezekkel az emberekkel az evangéliumot, és ha azt elutasítanák, akkor a pokolba kerülnének. Ha a tudatlanságuk a mennybe juttatná őket, akkor senkinek sem szabadna bizonyosságot tenni nekik. Miért adnának nekik lehetőséget arra, hogy hallják az evangéliumot, elutasítsák azt, és a pokolban végezzék?

Az igazság az, hogy még azok is a pokolba kerülnek, akik soha nem hallanak Jézusról. Ennek az az oka, hogy az általános kijelentés elegendő a kárhoztatáshoz. A Róma 1-ben szereplő elv a következő: ha valaki a neki adott világosság szerint él, akkor Isten megbizonyosodik arról, hogy még több világosságot kapjon, amíg valamilyen formában meg nem hallja az evangéliumot. A korábban elmondottak szerint tehát az ember számos, nagyszerű igazságot tanulhat Istenről az általános kijelentésen keresztül. Ha aszerint a világosság szerint él, amit az általános kijelentésből kap, akkor Isten megbizonyosodik arról, hogy még több világosságot kapjon.

Ez az egyik magyarázata annak, hogy valaki, aki az Egyesült Államok közép-nyugati részén, mondjuk Kansas, vagy Missouri államban él, hogyan érez hirtelen égető vágyat arra, hogy elmenjen egy Afrikában vagy Dél-Amerikában élő távoli törzshöz, akikről alig hallott valaki. Azért érez égető vágyat, mert abban a törzsből vannak olyan emberek, akik a nekik adott világosság szerint élnek, és ha még több világosságot kapnak, akkor hinni fognak. Így Isten elküld valakit, hogy megossza velük az evangéliumot. Ha valaki úgy hal meg, hogy soha nem hallott Jezuáról a Messiásról, akkor az azt jelenti, hogy akkor sem hitt volna, ha hallotta volna az evangéliumot. Ennek bizonyítéka az, hogy nem élt a neki adott világosság szerint.

Róma 1:18-25-ben Pál elmagyarázza, hogy általánosságban szólva az emberiség természetéből és hajlamából adódóan megrontja azt, amit az általános kijelentésből tanulhat. Például, az általános kijelentésből az ember tanulhat Isten nagyságáról, hogy Isten a Teremtő (20.vers). Ám mit tett az ember az emberi történelem folyamán? Teremtőként imádta a Teremtőt? Nem, az ember inkább afelé hajlott, hogy nem élt az általános kijelentésen át neki adott világosság szerint. Így hát inkább a teremtett dolgokat, a teremtményt kezdte el imádni a Teremtő helyett. Szobrokat és képeket készített állatokról, emberekről, angyalokról, és ezeket kezdte el imádni (21-23 vers). Ennek eredményeként az értelmük megsötétedett, ahogyan Pál mondja (24-25 vers). Megsötétedtek, mert nem éltek az általános kijelentés során rendelkezésükre álló világosság szerint.

Amíg az általános kijelentés egyrészt elégtelen a megváltáshoz, addig a másik oldalon elegendő a kárhoztatáshoz. A nagy fehér trón ítéletnél felmerül a kérdés: „Miért nem hittél Jezuában, a Messiásban?”, s a bűnös ember azt felelheti, hogy soha senki nem mondta el neki az evangéliumot, talán azt feltételezve ezzel, hogy nem lesz kárhoztatva. Isten azonban ekkor megmutatja ennek az egyénnek – a Jelenések könyve 20. fejezetében említett könyvek feljegyzéseinek segítségével -, hogy az általános kijelentésen keresztül igenis rendelkezésére állt az ismeret. Nyilvánvaló, hogy elutasította a rendelkezésére álló ismeretet azért, hogy nem élt a meglévő világossággal, ezért nem adatott neki további világosság. Ebből adódóan az evangélium soha nem jutott el hozzá. Kárhoztatva lesz, mert nem élt a neki adott világosság szerint.

D. Összegzés

Összefoglalva ezt a részt: az isteni kijelentés egyik módja az általános kijelentés. Ez az a kijelentés, amelyen keresztül Isten minden embernek leleplezi magát. Az általános kijelentésből sok mindent megtudhatunk Istenről, ám rendelkezik azzal a korláttal is, hogy senki sem kaphatja meg az evangélium tartalmát általa. Ezért tehát elegendő a kárhoztatáshoz, de nem elegendő a megváltáshoz.

II. KÜLÖNLEGES KIJELENTÉS

A. A különleges kijelentés természete

A kijelentés, kinyilatkoztatás második főbb módja a különleges kijelentés. A különleges kijelentés jellemzője az, hogy szavakban testesül meg. Míg az általános kijelentés dolgokban megtestesülő kijelentés, addig a különleges kijelentés szavakban testesül meg. A különleges kijelentés során Isten adott időben, adott embereken át, meghatározott módon jelenti ki magát.

B. A különleges kijelentés szükségessége

Különleges kijelentésre három fő okból van szükség. Először is, a különleges kijelentésre azért van szükség, hogy az általános kijelentés igazságait megfelelő módon tudjuk magyarázni. Az általános kijelentésen keresztül csak korlátozott ismeretet nyerhetünk, sőt még az is elképzelhető, hogy ezeket az ismereteket helytelenül magyarázzuk. Azért van szükség a különleges kijelentésre, hogy az általános kijelentés igazságait helyesen magyarázzuk.

A különleges kijelentés szükségességének második oka az, hogy ellássa az embert a megváltásról szóló kijelentéssel. Ismétlem, az általános kijelentés soha nem beszél az evangélium tartalmáról. Bár az ember sokat megtudhat Istenről az általános kijelentésből, a megváltásról semmit nem tud meg, hiszen maga az evangélium nem elérhető az általános kijelentésen keresztül. Az általános kijelentés nem teljes kijelentés, viszont a különleges kijelentéssel együtt szert tehetünk a teljes kijelentésre, hiszen a megváltást világosan elmagyarázza számunkra.

A különleges kijelentés szükségességének harmadik oka az, hogy az általános kijelentésben látszólag ellentmondásosnak tűnő elemeket összhangba hozza. Az általános kijelentés Isten jóságát és szigorát is megmutatja. A jósága például abban látszik, hogy rendszeresen esőt ad, hogy a magok növekedjenek. Isten szigora pedig a pusztító esőkben látszik, melyek tönkreteszik a növekvő növényeket és gabonát. Ez látszólag ellentmond Isten természetének. Az általános kijelentés alapján lehetetlen ezeket az igazságokat összhangba hozni, a különleges kijelentésen keresztül azonban nagyon is lehetséges.

C. A különleges kijelentés eszközei

Zsidókhöz írt levél 1:1-2-ben az író rámutat arra, hogy Isten számos különböző módon, vagy eszközön át leplezte le magát a bibliai történelem folyamán különleges kijelentéssel. Melyek ezek a különböző módok, amelyekre a Zsidókhöz írt levél szerzője utal, amikor a különleges kijelentés számos módjára utal? A különleges kijelentésnek összesen hat, különböző eszköze létezik.

1. Teofániák

Először is, az Ószövetségben a különleges kijelentésnek gyakori formája a teofánia. A teofánia Isten megjelenése látható formában. Az Ószövetségben ez alapvetően két formát öltött. Az első forma Isten sekina dicsősége volt, mely Isten jelenlétének látható kifejeződése volt, mely fény, tűz, felhő, vagy ezek kombinációjának formájában jelent meg.

A teofánia másik főbb formája Jehova (Jahve) Angyala volt. Ószövetség lapjain nyilvánvaló, hogy amikor csak az Úr Angyala – Jehova (Jahve) Angyala – megjelent, soha nem hétköznapi, egyszerű angyalról volt szó, hanem a Szentháromság második személye, angyali formában.

Tehát a különleges kijelentés egyik eszköze teofániák – Isten megjelenése látható módon -, a sekina dicsőség, vagy az Úr Angyalának formájában.

2. Csodák

A különleges kijelentés másik eszköze a csodák. Az Írásban szereplő csodák különleges kijelentések Istenről.

a. A csodák meghatározása

A csoda egyszerű meghatározása olyan rendkívüli esemény, amely hasznos eredményt ér el Isten jelenlétének és hatalmának leleplezésében. A csoda részletesebb meghatározása ez: „Egy önmagában rendkívüli természeti esemény, mely egybeesik egy próféciával, vagy egy spirituális vezető vagy tanító parancsával, és meggyőzően, teljes mértékben biztosít arról, hogy Isten idézte elő azért, hogy igazolja annak a tanítónak vagy vezetőnek az Isten által rendelt mivoltát”.

A csoda alapvetően egy rendkívüli esemény, mely hétköznapi, természeti tényekkel nem magyarázható.

b. A csodák természete

A csodák természetét négy területen látjuk. Először is, a csodák nem azonosak a gondviseléssel. A gondviselés során az emberek nem feltétlenül ismerik fel Istent, ám a csodának még egy nem hívő ember is felismeri a természetfölötti voltát. Például, Apostolok Cselekedetei 3:1-4:22-ben, amikor a béna koldus gyógyításának csodája esett, még a hitetlenek is Isten munkájának tulajdonították (ApCsel. 4:14-16, 21:22). ApCsel. 14:8-18-ban a béna gyógyításakor még a hitetlenek is elismerték, hogy az Isten munkája volt (8-12 versek).

A csoda tehát különbözik a gondviseléstől abban, hogy még nem hívők is elismerik természetfölötti mivoltát.

Másodszor, a csoda természetében különbözik attól a megválaszolt imától, amely nem tartalmaz jelet. Egyrészt a csoda lehet válasz egy imára, mégis különbözik az imaválasztól abban, hogy csodák imától függetlenül is történhetnek.

Harmadszor abban látjuk a csoda természetét, hogy nem szegik meg a természet törvényeit, hanem olyan természetfölötti hatalom eredményei, melyek felülírják ezeket a törvényeket.

Negyedszer, a csoda természete látható annak természetfölötti voltában, és az isteni hatalom felfedésében, ahogyan azt János 3:2-ben is látjuk.

c. A csodák kategóriái

A csodáknak alapvetően két fő kategóriája vagy típusa létezik. Az egyik kategória az, amikor a természeti törvény felerősödött, mint például az egyetemes özönvíz idején Noé korában. Az nem természetellenes, ha áradások történnek ezen a bolygón. A világméretű özönvíz esetében azonban az áradás csodának számító módon felerősödött.

A csoda másik kategóriája vagy típusa az, amikor a természet részvétele teljes mértékben mellőzve van. Míg az első kategóriában Isten és a természet együttműködése felerősítette a természeti törvényeket, addig a második kategóriában a természet teljesen ki van zárva. Ide tartoznak azok a csodák, amikor víz fakadt a sziklából, vagy a halottak feltámadása. Semmiképpen nem mondhatjuk azt, hogy a természet ezekben az esetekben együttműködött volna Istennel.

d. A csodák jellemzői

A csodáknak három jellemzőjük van. Az első az, hogy a csodák Isten rendkívüli cselekedetei, mivel az ő természetfölötti, isteni hatalmának gyakorlását mutatják meg, melyek ámulatba ejtőek, ahogyan azt II. Mózes 14:31-ben és Lukács 9:43-ban is látjuk.

A csodák másik jellemzője az, hogy választott embereken keresztül vitetnek véghez, ám Apostolok Cselekedetei 2:22 és 19:11-ben látjuk, hogy a csodák hatalma Istennek tulajdoníttatik.

A csodák harmadik jellemzője az, hogy kinyilatkoztatás jellegű események, az igazság leleplezései.

e. A csodák célja

A csodák három fő célt szolgálnak. Az első az, hogy az Istentől jövő új kijelentést megerősítsék, mint Máté 12:28-ban.

A csodák második célja az, hogy a tant megerősítsék. Természetesen ennek a kettőnek – a csodának és a tannak - egységben kell lenniük. A tan megáll önmagában, ám a csoda nem, hiszen Sátán is képes csodákat produkálni. Így bonyolódnak bele az emberek mindenféle mozgalmakba, ahol soha nem fejlődnek, vagy soha nem térnek meg, mert azt feltételezik, hogy a természetfölötti léte automatikusan Istentől ered. Semmi sem állhat távolabb az igazságtól, hiszen maga Sátán is képes csodatételre.

Máté 7:22-23-ban például, sokan jönnek majd Jézushoz így szólván: *„Uram! Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”*

A csodák nem bizonyítják a doktrínát. Sokkal inkább a tan bizonyítja a csodát. Ezért kell minden csodát a doktrína, Isten Igéje által megvizsgálni, hogy bizton állíthassuk, hogy Istentől, nem pedig Sától vannak.

A csodák harmadik célja pedig az, hogy megmutassa Isten hatalmát.

f. A csodák szókészlete

A csodák elvére négy különböző szót használnak, s mind a négy a csoda rendkívüli természetét hangsúlyozza. Az első szó a csoda. Amikor a csodát csodának nevezik, azt hangsúlyozzák, amit a csoda kivált: a megfigyelőben csodálkozást vált ki, vagy csodálkozást ébreszt.

A csodára a második kulcsszó a „hatalom” szó. Amikor a „hatalom” szót használják, azt hangsúlyozzák, hogy a csodát isteni hatalommal vitték véghez.

A harmadik szó a csodára a „munka” szó. Amikor egy csodára ezt a szót használják, az kap hangsúlyt, amit a csoda elér: gyakorlati és hasznos munkát.

A csodára a negyedik kifejezés a „jel”. Amikor egy csodára ezt a szót használják, akkor a csoda az üzenetet és a hírvivőt is Istentől eredőnek hitelesíti.

g. A csodák gyakorisága

Számos körben gyakran elhangzik, hogy mivel a Bibliát folyamatosan végigkísérik a csodák, ezért ma is folyamatosan csodáknak kell történniük. Ez azonban téveszme.

Valójában a bibliai történelem mintegy kétezer évet felölelő időszakában csupán négy főbb időszakban történtek csodák. Az első ilyen a kivonulás és a pusztai vándorlás időszaka volt, mely csak egy negyven éves időszak. A második Illés és Elizeus ideje. A csodák harmadik időszaka Dániel és három barátjának korában történt. A csodák időszakának negyedik része pedig a Messiás és az apostolok idejére tehető. Tehát a csodáknak mintegy négy főbb periódusa volt. Általánosságban szólva csodák nem folyamatosan, állandóan történtek. Ha a csodák hétköznapi dolgok lennének, elveszne csodálatos mivoltuk.

A csodák természetének a rendkívülihez, a szokatlanhoz van köze, valamihez, ami nem rendszeresen történik.

3. Közvetlen kommunikáció

A különleges kijelentés harmadik főbb eszköze a közvetlen kommunikáció. IV. Mózes 12:5-8 és I. Sámuel 28:6 szerint Isten elsődlegesen így szólt a prófétákhoz. Valójában a próféta természetéből adódóan az a személy, aki közvetlen kinyilatkoztatást kap Istentől.

A közvetlen kommunikáció hét különböző módon történt. Az első *szemtől-szembe, szóról-szóra* történt, s ez különösen Mózes esetében volt igaz. IV. Mózes 12:7-8-ban szóról-szóra történt a kommunikáció, V. Mózes 34:10-ben pedig *szemtől-szembe (színről-színre)*.

A közvetlen kommunikáció második módja a hallható hang volt, vagyis az ember Isten hangját hallotta a mennyből. Ennek néhány példája I. Mózes 2:16-ban Ádám, I. Mózes 4:5-16-ban Káin, I. Mózes 9-ben Noé, II. Mózes 19:9 és 16-ban a Sínai-hegynél lévő tömeg, I. Sámuel 3:4-14-ben Sámuel, Apostolok Cselekedetei 9:4-ben Pál és Apostolok Cselekedetei 10:19-ben Péter.

A közvetlen kommunikáció harmadik módja a sorsvetés volt, melynek során Isten önmagát és az ő akaratát is kijelentette. Ennek néhány példája: Józsué 14:1-2-ben Józsué és a föld felosztása, Jónás 1:7-ben Jónás leleplezése, és Apostolok Cselekedetei 1:26-ban a tizenkettedik tanítvány kiválasztása.

A közvetlen kommunikáció negyedik módja az urimon és a thummimon keresztül történt. Az urim és a thummim a főpap mellvértjére utal, melyen az Izrael tizenkét törzsét jelképező tizenkét kő volt. Ez a mellvért „igen-nem” kérdésekre válaszolt. Amikor a válasz „igen” volt, akkor a kövek fénylettek, amikor pedig a válasz „nem” volt, akkor a kövek nem fénylettek.

A közvetlen kommunikáció ötödik módja az álmok, nem hívőknek (mint például Abimélek I. Mózes 20:3-7-ben) és hívőknek (például József I. Mózes 37:5-9-ben) egyaránt.

Isten közvetlen kommunikációjának hatodik módja a látomások. I. Mózes 15:1-ben ez történt Ábrahámval, Dániel 2:19-ben Dániellel és Ámos 7:8-9-ben Ámossal.

A közvetlen kommunikáció hetedik módja a belső megvilágosodás, melyet II. Péter 1:21 említ.

4. Angyalok

A különleges kijelentés negyedik eszköze az angyalok, hiszen Isten néha úgy jelenti ki magát különleges módon, hogy az angyalokat használja. Például, Mózes törvényét Isten angyalok közreműködésével adta Apostolok Cselekedetei 7:53 és Galátzia 3:19 szerint. Isten különleges kijelentést adott Dánielnek egy angyalon keresztül Dániel 9:20-21-ben, és 10:10-21-ben. Lukács 2:10-13-ban a pásztoroknak angyalok adták hírül a Messiás megszületését. Jelenések könyvének csaknem teljes egészét egy angyal jelentette ki Jánosnak Jelenések 1:1-3 szerint.

5. Megtestesülés

A különleges kijelentés ötödik módja a megtestesülés. Amikor Isten az Isten-emberen keresztül emberré vált, még inkább kijelentette magát Jesua személyében. Minden, ami az Atya Isteni személyét illetően igaz, igaz a Fiúra is.

Számos Írásrész tanítja, hogy a megtestesülés nagyon különleges eszköz volt, a különleges kijelentés rendkívül egyedi formája. Máté 11:27-ben a Fiú megjelentette az Atyát. János 1:14-ben és 18-ban Jézus eljött, hogy leleplezze az Atya dicsőségét. János 14:1-9-ben az egyik tanítvány kérte, hogy mutassa meg nekik az Atyát, mire Jézus azt felelte: „*Aki engem látott, látta az Atyát*”. Kolossé 2:9 kijelenti, hogy a Fiúban „*lakozik az istenségnek egész teljessége testileg*”. I. János 1:1-4 szerint ha látjuk Jesuát, látjuk az Atyát, Jézus munkáját látni egyenlő az Atya munkájával, Jézus szavait hallani egyenlő az Isten szavaival. Zsidók 1:1-2-ben az író kijelenti, hogy Isten a történelem folyamán különböző módokon és különböző formában jelentette ki magát, ám ezekben az utolsó időkben a Fián keresztül leplezi le magát.

6. Az Írások

A különleges kijelentés hatodik és egyben utolsó eszköze a Szentírás. A Szentírás (Írások, Biblia) Isten Igéje, Isten írásbeli kijelentése, mely által helyesen értelmezhetjük a kijelentés összes többi formáját. Az Írásokon keresztül lehetséges az általános kijelentéseket helyesen értelmezni. Az Írásokon keresztül lehetséges a különleges kijelentés másik öt formáját értelmezni. Az Írások segítségével értelmezhetjük a teofániákat. Az Írások segítségével értelmezhetjük a csodákat, és tudhatjuk, hogy meddig mehet el egy csoda. Ebben az értelemben az Írás fontosabb minden csodánál, hiszen Lukács 16:31-ben Ábrahám azt mondta a gazdag embernek: *Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.* A halottak feltámasztása elképesztő csoda, ám önmagában elégtelen. A csodák nem fogják meggyőzni az embert, ha nem hisz az Írásoknak. Az Írások

segítségével lehet meghatározni, hogy melyik csoda valódi és melyik hamis. Az Írásokból tudjuk, hogy Sátán képes Isten számos csodáját utánozni. Az Írások segítségével tudjuk, hogy a csodák nem hétköznapi, hanem szokatlan események. Az Írások segítségével vagyunk képesek helyesen értelmezni a közvetlen kommunikáció különböző formáit. Az Írások segítségével értelmezhetjük az angyalokon keresztül érkező kijelentéseket. Az Írások segítségével érthetjük meg teljes mértékben, hogy miről szólt a megtestesülés, és hogyan értelmezhetjük helyesen az általa adott kijelentést. A hat különböző különleges kijelentés közül a Szentírás, a Biblia az, amely messzemenően a legfontosabb a mai ember számára.

Bár az Írások részleges ismeretet tartalmaznak Istenről, V. Mózes 29:29 szerint ennyi az az ismeret, amit Isten jelenleg tudatni akar velünk. II. Timóteus 3:15 szerint az Írások elsődleges célja az, hogy elvezessen az üdvösségre. Ezen a területen pontosan azt adja az Írás, a Biblia ami az általános kijelentésből hiányzik: az evangélium tartalmát.

A Szentírás, a Biblia Isten elegendő kijelentése, bár nem kimerítő kijelentés. Róma 8:18 kijelenti, hogy az eljövendő dicsőségben további kinyilatkoztatásokat kapunk. I. Korinthus 13:12 azt tanítja, hogy további ismeretre tehetünk majd szert, Júdás 3 szerint pedig a végső kinyilatkoztatás majd a megdicsőült állapotban jön el. Jelenleg a Szentírás a végleges kijelentés. I. Korinthus 4:6-ban Pál ezért figyelmeztet, hogy *annak felette ami írva van, nem kell bölcselkedni*. Mindennek, amivel a spirituális háborúság során szembekerülünk, Isten írott Igéje által határozhatjuk meg annak az igazságát vagy a hamisságát. I. Thesszalónika 2:13 szerint ez a kijelentés szavakon keresztül történik. A Szentírás az, amely tartalmazza az *Így szól az Úr* kijelentéseket.

III. PROGRESSZÍV KIJELENTÉS

Az Írások tekintetében létezik a kinyilatkoztatás még egy formája, melyre néha progresszív kijelentésként utalnak. A progresszív kijelentés nem a kijelentés harmadik módja, vagy formája, hanem az Írásokon át kapott kijelentéseket magyarázza.

A progresszív kijelentés azt jelenti, hogy Isten úgy döntött, nem egyszerre közli a teljes Igét, hanem az Írások megírására mintegy ezerhatszáz éves időszakot adott. Isten célja és terve lépésről-lépésre tárult fel. Minden egyes lépés abszolút hibátlan és tökéletesen teljes volt addig, amíg az utolsó kijelentés el nem érkezett. Isten írott Igéjében az ember most a teljes kijelentéssel rendelkezik, és nincs szükség az Írásokon túli ismeretre. Isten az Írásokban mindent közölt, amit egyelőre szándékában állt közölni az emberrel. Akarja, hogy az ember többet tudjon, de nem ebben az életben, hanem az elkövetkezőben.

Létezik tehát általános kijelentés és különleges kijelentés, s a különleges kijelentés elsődleges formája Isten írott Igéje, az Írások. Pál intésével zárom ezt a részt, miszerint a Bibliáé a végső tekintély, s ezért ügyelnünk kell, hogy *a már megírtakon túl ne bölcselkedjünk*.